Ο ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΙΛΝΤ ΚΑΙ Ο ΝΤΙΚΕΝΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1346)

συγγραφέως δὲν ἦταν νὰ διασκεδάζῃ τὸν κόσμο μὲ τὰ μυθιστορήματά του, ἀλλὰ νὰ ἀναμορφώσῃ τὴν κοινωνία. Ἀξεχαστη ἔχει μείνει στὴν Ἀγγλία ἡ περιφημη ἐκσυρατεία τοῦ κατὰ τῶν λεγομένων «Φθηνῶν Σχολειῶν». Ἐκεινα τὰ χρόνια ἔβλεπε κανεὶς συχνὰ στις ἀγγλικες ἐφημερίδες διάφορες ἀγγελιες, φαινομενικῶς αὐθες, γιὰ τὴ μορφωσι καὶ τὴ διαιρσῃ των παιδιῶν μὲ πολυ λίγα ἐξοδα.... Αὐτὰ ἦσαν τα ἀπασια «φθηνὰ Σχολεια». Κάτω λοιπὸν ἀπὸ αὐτες τις δελεαστικὲς ἀγγελίες κρυφοντουσαν ἀληθινὰ ἐγκλήματα. Φτωχὰ ὀρφανά, ποὺ νὰ μισοῦσαν οἱ ἀγέρωχοι κηδεμόνες τους, καθὼς καὶ νόθα παιδιά, ποὺ ἔπρεπε νὰ ζοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ μητέρα τους ἢ τὸν ἀσυλλόγιστο πατέρα τους, ἐστέλνοντο σ' αὐτὰ τὰ ἀπάισια φθηνὰ σχολεῖα, ὅπου περνοῦσαν μιὰ μαρτυρικὴ ζωή, ποὺ ἔμοιαζε μὲ φριχτὴ κόλασι ! Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι αὐτὰ τὰ τραγικὰ παιδιὰ πέθαιναν πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὰ βασανιστήρια ποὺ ὑφίσταντο ἀπὸ τοὺς δημίους - δασκάλους τους. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς τὸ θάνατό τους ἤθελαν οἱ γονεῖς τους ἢ οἱ κηδεμόνες τους, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ ἐμπιστευόντουσαν σ' αὐτὰ τὰ «Φθηνὰ Σχολεῖα»....

Ὁ Κάρολος Ντίκενς, μὲ τὸ παροιμιῶδες θάρρος του, ἀπεκάλυψε αὐτὰ τὰ φρικώδη ἐγκλήματα, στὸ βιβλίο του ποὺ ἔχει τίτλο «Νικόλας Νικλεμπυ» καὶ προεκάλεσε τοιουτοτρόπως τὴν κατάργησί τους. Ὁ διάσημος συγγραφεὺς, ποὺ εἶχε δοκιμάσει τὴν πεῖνα καὶ τὴ φτώχεια, δὲν εἶχε ξεχάσει τί θὰ πῇ πόνος καὶ εἶχε γίνει ὑπερασπιστὴς καὶ προστάτης τῶν ἄτυχων καὶ τραγικῶν παιδιῶν.

Ε. ΝΤΑΝΕΖΙ

ΟΙ ΔΗΜΙΟΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1361)

παιχθῆ ἡ τελευταία φάσις τῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας: τὸ δρᾶμα. Συνεννοήθηκε λοιπὸν μὲ τοὺς τρεῖς φίλους του καὶ μιὰ μέρα ὁ Λέκρυ Πραῖς ἔλαβε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ποῦ τοῦ ἀποκάλυπτε, ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸν Τζέκυ. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστευε. Ἔπειτα ὅμως βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τοῦ λέγαν ψέμματα. Ναί, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε τόσο πολὺ λατρέψει, τὸν κορόϊδευε. Καὶ τότε κατάλαβε ὅτι ὁ ἔρωτας δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος καὶ ὅτι οἱ σύζυγοι κοροϊδεύουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιατὶ δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν τὴν ἀλήθεια.

Θὰ φανταισθῆτε ὅτι ὁ Χένρυ θέλησε νὰ ξεκαθαρίσῃ μαζὶ της τοὺς λογαριασμούς του ; Ἔ, λοιπὸν κάνετε λάθος. Ὁ ἄτυχος Πραῖς τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἀνεγνώρισε ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία ποὺ τοῦ πῆρε ὁ Τζέκυ τὴ γυναῖκα του, γιατὶ τῆς εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν εὐθὺς ἄνθρωπος, κανόνισε τὴν ὑπόθεσι... τινάζοντας τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα ! Ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἔφταιγε γι' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο τῆς Μάργκαρετ. Καὶ θεώρησε καλὸ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του.

Μὰ ὁ Σμὶθ ἦταν ἀπαρηγόρητος ποὺ εἶχε χάσει τὸ στοίχημα γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τῆς Μάργκαρετ καὶ γιατὶ μπλέχθηκε σὲ μιὰ τόσο σκοτεινὴ ὑπόθεσι. Καὶ δὲν σκέφθηκε καθόλου, ὅτι εἶχε χωρίσει δυὸ ἀνθρώπους ποὺ μιὰ μέρα εἶχαν ἑνώσει εὐτυχισμένοι τὰ χέρια γιὰ νὰ βαδίσουν καλύτερα στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μὴ ξέροντας, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ μποροῦσαν νὰ ζηλέψουν τὴν εὐτυχία τους.

ΜΑΡΚ ΦΟΡΕΣΤ

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1353)

τῶν Ἀθηνῶν. Τίποτα ἀπ' αὐτὴν δὲν σώθηκε. Τὰ ἄλλα, τὰ τρία σπίτια, σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς, ποὺ σὰν παλληκάρια δὲν ἄφησαν νὰ προχωρήσῃ ἡ φωτιά, φάνταζαν τώρα κατατραυματισμένα, χτυπημένα, κατακαημένα, στὰ παράθυρα, στὴ στέγη, ἀπὸ τὴν πυρκαϊά !

Οἱ κάτοικοι ἄρχισαν νὰ κουβαλοῦν ἀπὸ τοὺς δρόμους ὅσα πράγματα μπόρεσαν νὰ μετακομίσουν. Τὰ ἄλλα, τὰ βαρειά, τὰ εἶχαν ἀφήσει νὰ καοῦν. Καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ μεταφερθέντα ὅμως κάηκαν ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ τὶς σπίθες. Κι' ὅσα δὲν κάηκαν, τὰ ἔκλεψε ὁ κόσμος !... Μὲ τὰ ἄλογα κατεβήκαν ἀπ' τὰ γύρω τὰ χωριὰ διάφοροι χωριάτες καὶ τὰ φόρνωναν ὅλη νύχτα, κλέβοντας τὰ λίγα πράγματα ποὺ κατώρθωναν νὰ σώσουν οἱ πυροπαθεῖς !....

Πρωτάκουστο αὐτό !...

Θὰ κόντευε πειὰ μεσημέρι, ὅταν θυμήθηκα τὰ χρυσαφικά, ποὺ μοῦδωσε ἡ Ντάντα - Σία νὰ τῆς φυλάξω.

—Πάρε, τῆς λέω, Νιάντα, τὰ κοσμήματα !...

Τὰ βγάζω ἀπὸ τὴν τσέπη μου, καὶ τί νὰ ἰδῶ ;

Ἦσαν ἡ μασσέλες της, τὰ ψεύτικά της δόντια !...

Νὰ ἦσαν, τουλάχιστον, χρυσᾶ !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1370)

Ἄλλοτε πάλι παρακολούθησα τὸ θέαμα μιᾶς πάλης μεταξὺ τοῦ Ρώσσου καὶ μιᾶς ἔχινας. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα σᾶς βεβαιῶ ὅτι κατευχαριστήθηκα γιὰ τὴν νίκη τῆς νυφίτσας, μόλις εἶδα τὸ ἀπάισιο καὶ δηλητηριῶδες ἑρπετὸ νὰ ψοφᾶ μπροστὰ στὰ πόδια μου.

Φαντάζεται κανεὶς τὴ λύπη μου, ὅταν μιὰ μέρα ὁ Ρώσσου δὲν φάνηκε τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Οὔτε τὸν εἶδα πειὰ ἀπὸ τότε. Πιθανὸν νὰ ἐπέστρεψε στοὺς δικούς του, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ κι' αὐτὸς μιὰ οἰκογένεια.

* * *

Ἀπὸ ὅλα τὰ μωρὰ τῆς ζούγκλας ποὺ φιλοξένησα, ἡ μαϊμουδίτσα μου ἦταν ἡ πιὸ διασκεδαστική. Ἦταν τόσο χαϊδιάρα καὶ τρυφερή, ὥστε δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανεὶς. Κοιμόταν ὅλη τὴν ἡμέρα σχεδὸν καὶ τὴ νύχτα ἄρχιζε τὰ παιγνίδια της. Ἡ κουνουπιέρα μου ἦταν τὸ πεδίον τῶν ἀκροβασιῶν της. Ἡ εὐκινησία της ἦταν καταπληκτική. Ἀνεβακατέβαινε, κρεμόταν ἀπὸ τὴν οὐρά της, ἔκανε τοίμπες καὶ κατρακυλοῦσε ὡς τὸ ἔδαφος, γιὰ ν' ἀναρριχηθῇ πάλι ὡς τὴν κορυφή. Κι' ἐντωμεταξύ, φώναζε ἀκατάπαυστα καὶ τὰ ὁλοστρόγγυλα μάτια της λαμπακοποιοῦσαν ἀπὸ χαρά. Ἡ διασκέδασίς της ἦταν νὰ μὲ ξυπνάῃ. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώνῃ αὐτό, ὅταν ἔβλεπε ὅτι ὅλα τὰ παιγνίδια της περνοῦσαν ἀπαρατήρητα, ἔπαιρνε μιὰ ἄκρη τῆς κουνουπιέρας καὶ τὴν τράνταζε μ' ὅλη τὴ δύναμί της, σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περίμενα πὼς θὰ τὴν γκρέμιζε ὁλάκληρη. Τότε τὴν μάλλωνα καὶ τὴν φοβέριζα. Ἐκείνη ὅμως δὲν τρόμαζε ἀπὸ τὶς ἀπειλές μου, μόνο ξεφώνιζε καὶ χοροπηδοῦσε μ' ἐνθουσιασμό, γιατὶ μὲ εἶχε ξυπνήσει.

Τὴν ἀγαποῦσα πραγματικὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ μαϊμοῦ. Ἦταν πολὺ καθαρὴ καὶ λεπτοδίαιτη. Τρεφόταν ἀποκλειστικῶς μὲ μπανάνες, πορτοκάλια καὶ ἄλλα φρούτα. Ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου γιὰ τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, σ' ἕνα ὀρεινὸ μέρος, λυπήθηκα κατάκαρδα, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν πάρω μαζύ μου. Γιατὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν πιθήκων δὲν ἀντέχει στὰ ψυχρὰ κλίματα κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ζῶα, τὰ ἀποῖα ἀνάφερα, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη ἔγιναν σύντροφοι τῆς μοναξιᾶς μου. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴ χάρι καὶ τὴν ὠμορφιά, ἀλλὰ καὶ τὴν κουταμάρα, ποὺ ἔχουν ἡ ἀντιλόπες. Τὰ ζῶα αὐτά, ἐνῶ ἐξημερώνονται εὔκολα, ποτέ, ὡστόσο, δὲν ἀφοσιώνονται στὸν κύριό τους. Μόλις μεγαλώσουν, μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία, φεύγουν καὶ ἐπιστρέφουν στὰ λαγκάδια».

ROGER COURTNEY

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Ἀπόψε σ' ἀναζήτησα, μικρή μου, ἀπόψε πάλι
σ' ἀναζητῶ μὲ πιὸ τρανὴ λαχτάρα ἀπ' τ' ἄλλα βράδυα,
στὴ μοναξιὰ τὴν παγερή, τὸ νοιώθω, σβήνω ἀγάλι,
καὶ πιὸ πηχτὰ μοῦ φαίνονται τῆς νύχτας τὰ σκοτάδια.

Ἡ κάμαρά μου ἡ φτωχικὴ μοῦ φαίνεται ἕνας τοῖχος
καὶ κάποιο βάρος σὰν βραχνᾶς τὸ στῆθος μου πλακώνει,
καὶ φτάνει ἐντός μου δυνατὸς ἕνας μεγάλος ἦχος,
ποὺ σὰν τὴν θλῖψι μου κι' αὐτὸς ὅλο καὶ μεγαλώνει.

Αὐτὴ τὴν ἄχαρη βραδυά, θλιμένος σβήνω μόνος
καὶ καρτερεῖ μὲ πιὸ τρανὴ λαχτάρα ἀπ' τ' ἄλλα βράδυα
τὸ κουρασμένο μου κορμί, ποὺ τὸ λυγάει ὁ πόνος,
νὰ βρῇ γλυκὸ ξεκούρασμα στὰ ἐρωτικά σου χάδια.

Κι' εἶσαι, ἀγάπη μου γλυκειά, ἡ μόνη συλλογή μου,
γιατὶ τὸ ξέρω, δὲ θάρθῃς μαζύ μου νὰ κονέψῃς,
καὶ τὸ δικό μου τὸ κορμί, γλυκειά, μικρὴ ξανθή μου,
μὲ τὸ ἀπαλό τὸ χέρι σου ποτὲ δὲν θὰ χαϊδέψῃς.

Μ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Θλιμμένες ὀμορφιές, κι' ὄχι ἐρωτόχαρες,
περάσαν ἀπὸ μπρός μου χθὲς τὸ δεῖλι,
κορμιὰ φιλντίσια, ποὺ τὰ τόρνευσε
κάποιου ἀρχαίου τεχνίτη ἡ σμίλη.

Καρυάτιδες παρθένες λὲς καὶ μοιάζανε
μὲ σάρκα καὶ ψυχή, μαυρομματοῦσες,
τραγουδισμένες κόρες, ποὺ τὶς ἔφεραν
μέσα στὸ νοῦ, Ὁμήριες Μοῦσες.

Σὰν Παναγίες μοιάζαν μὲ τὴν θλῖψι τους,
μὲ ἄυλη θωριά, θλιμμένα νειάτα,
ποὺ νόμισα πὼς ἤρθανε, στὰ μάτια μου
ἀπ' τὴν ἀκάνθινη τοῦ Γολγοθᾶ τὴ στράτα.

Κι' ἦταν τὸ δειλινὸ ἀσυννέφιαστο,
κι' ἡ Παναγίες ἤτανε κοντά μου.
Οἱ κρίνοι δὲν γελοῦσαν ἐρωτιάρικα
κι' οἱ πόθοι φτερουγίζαν μακρυά μου.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΗΣΙΟΣ